

ERDÉSZETI UJSÁG

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt — kr.
Fél évre	2 frt — kr.
Negyed évre	1 frt — kr.

Előfizetési díjak, hirdetések s bármily írásbeli közlemények a lap szerkesztőségéhez küldendők.

Megjelenik

minden Kedden

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 10 kr. Ezen kívül minden hirdetésnél 30 kr. bélyegdíj fizetendő.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mérsékelt díjak egyezség szerint.

Kérdések és feleletek.

Az ember tezmészetében benne van a kíváncsiság olyan dolgokat megtudni, melyek minémüségéről eddig még nem volt tudomása, melyeket még nem ismert, vagy ha igen, akkor nincs azzal tisztában, hogy azt, a mit már tud, helyesen tudja-e, szóval meg van benne a tudásvágy és vágy haladni mind nagyobb tökéletesség felé s ez a tulajdonsága az, mely őt magasra fölemeli minden földi teremtmények fölé.

Nem adatott meg az embernek az, hogy mindent tudjon, mert hiszen akkor mindentudónak kellene lennie, mint a milyen hitünk szerint egyedül az Isten, hanem kinek-kinek meg van a maga életmódja, az élet fönntartásához

szükséges szakmája, melyben azután megfelelő jártasságra tesz szert, de még az egy szakmabeliek sem egyenlők az ő tudásukban s nem is lehetnek már csak azért sem, mert a szellemi fejlettség, a fölfogási képesség sem egyenlő az emberekben, valamint hogy nem egyenlő a mód annak fejlesztéséhez. Nyilvánvaló tehát, hogy az egy és ugyanazon cél szolgálatában állók is csak úgy fokozhatják tudásukat, ha a mások ismereteinek tárházából is merítenek s mások tapasztalatait is megismerni és a maguk javára fordítani igyekeznek.

A tudásvágy kielégítése nagy mértékben elő lett már időkig segítve először az írás, utóbb a könyvnyomtatás mesterségének föltalálása és tökéletesítése által s a könyvpiacz nap-

TÁRCZA.

Az erdőben.

Életemnek legnagyobb és leggondtalanabb részét ős erdőkben töltöttem. Mint ha a vég nélküli természet nagy templomába lépnék, most is úgy érzem magamat, midőn lelki szemeim előtt fölmerülnek ama nagyszerű természeti tünemények, melyeknek nem egyszer szemtanuja voltam és a melyek némelyikét a tisztelt olvasó engedelmével itt felsorolni s úgy eléje ábrázolni megkísérlem, mint a milyennek én azt ismerni tanultam.

Az 1883 év egyik nyári napjának delén a Szemenik havasnak legmagasabb csucsaról ereszkedtem le uti társammal, egy Zangel nevű kincstári erdőőrrel az ugynevezett „hideg forrás”-hoz, mely különben méltán viseli a „sas-fürdő” elnevezését is, legalább Almás és Resicza egész vidéke rendkívül nagy gyógyerőt tulaj-

donit ennek a forrásnak s a környék minden csúzos és idegbajos betege siet azt fölkeresni s néha nem is sikertelenül, mert már számosan köszönhetik gyógyulásukat ennek a forrásnak.

A forrás a Szemenik havas délkeleti fensikjában, mintegy 4000 láb tengerszin fölötti magasságban bugyog elő s leghatalmasabb táplálója a Néra pataknak. Az ide fölránduló környébeli betegek és a turisták a forrás vizéből egy kis tavat alkottak, hogy így a vízében való fürdést annál könnyebben élvezhessék.

Érdekes az a nomád élet, mely itt minden év nyarában július havában nyüzsg. A betegek és turisták minden kigondolható alaku és szerkezetű sátrakban és kalibákban részint jajgatnak és imádkoznak, részint pedig a gyönyörű kilátás nagyszerűségét bámulják, természetesen mindegyik a szerint, mint azt testi ép-sége és kedély állapota engedi s valamennyien egyaránt tele tüdővel szívják magukba az éltető, ozonnal teli levegőt.

A mondott napon alig hogy leérkeztem ide kísé-

jainkban annyira el van már árasztva a különféle szakokba vágó művekkel, hogy nincs az a kérdés, melyre a feleletet meg nem kapnók, csak az a baj, hogy a könyvekben való buvárkodás nem olyan könnyű dolog, mint azt az ember hinné, mert nem mindenkinek áll módjában, hogy magának bármily könyvet azonnal megszerezhessen, olyan nyilvános könyvtárak pedig, melyek a közönség rendelkezésére állanak, csak szórványosan találhatók. A könyvbeszerzés költséges módja helyett sokkal jobban alkalmazhatók a hírlapok, melyeknél már is nagy mértékben ki van fejlesztve a fölvilágosítások és tanácsok adása a hozzájuk intézett kérdésekben s teszik is ezt a szerkesztői üzenetek rovatában. Tehetik ezt kivált a nagyobb városokban megjelenő lapok, mert nem csak hogy minden kutforrás rendelkezésükre áll, de ezen kívül módjukban van terjedelmes szerkesztőségükben különféle szakértőket csoportosítani, úgy annyira, hogy náluk szinte minden szaknak meg van a saját képviselője.

Nem így áll a dolog a vidéki kisebb lapoknál. Ezek szerény jövedelmük mellett gyakran tisztán csak magára a szerkesztő tudására és annak a munkaerejére vannak utalva, mely pedig annál könnyebben kimerül, mert még mellékesen, vagy éppen főleg más hivatásnak is kell szolgálnia. Ilyeneknél tehát szinte képtelenség

lenne azt kívánni, hogy a hozzájuk intézett minden kérdésre megfeleljenek.

Lapunkhoz szinte gyakran érkeznek részint szakba vágó, részint pedig attól távol álló kérdések, melyekre a fönt vázolt nehézségek miatt nem egyszer késik a felelet, sokszor pedig egészen el is marad.

Ezen a bajon segitendő, elhatároztuk, hogy jövőben a hozzánk beérkező összes kérdéseket külön rovat alatt közölni fogjuk oly czélból, hogy egyrészt tisztelt olvasóinknak alkalma nyíljon tudomást szerezni olyan dolgokról is, melyek másokat érdekelnek ugyan, de fölvetésük az ő kíváncsiságukat is fölébreszti, másrészt hogy módjukban álljon embertársaiknak jó szolgálatot tenni az által, hogy tudásukat saját tapasztalataikkal kibővítik.

Természetes, hogy a beérkező válaszokat is közzétesszük, még abban az esetben is, ha egy és ugyanazon kérdésre több felelet is érkezne, mert mindenesetre élvezetet fog nyújtani a fölfogások különféleségének tanulmányozása is, sőt haszonnal is járhat, mert a különféle vélemények megvizsgálásával mindenki azt fogadhatja magáénak, a melyet legjobbnak és legalkalmasabbnak lenni tapasztal.

Teljesen meg vagyunk arról győződve, hogy lapunknak eme ujitását olvasóink szívesen fogadják s nem vélünk reményünkben csalódn

römmel, csakhamar egy csoport ismerősre akadtam a vig kirándulók közt, kiknek egy része danolt, játszadozott, másik — komolyabb — része pedig vadászati kalandok és történetek elbeszélésében igyekezett egymást túlliczítani, természetesen a nagy mondásoknak nem tul szerény igénybe vétele mellett.

Nem sok időt tölthettem még a kedélyes társaságban, midőn Zangel erdőőr dult ábrázattal rohan csoportunkhoz s lelkendezve mondja:

— Gyorsan fel, uraim, meneküljünk, mert rövid idő múlva borzasztó zivatar fog kitörni! A többiek már mind elmenekültek, nincs egy percnyi vesztegetni való időnk sem!

A jó kedvű társaság vig kacajjal fogadja az ijesztő szavakat és semmi kedvet sem mutat a menekülésre. Az egyik könnyelműen veti oda: „Jó, majd a szemébe nézünk!” A másik tovább folytatja a vártalanul félbeszakított adomáját, szóval a jó kedv nem akar egy pillanatra sem megszakadni.

Egyszerre azonban elnémul a vig zshivaj. A távol-

ból bömölésszerű robaj hallatszik s elnémitja a vidám ajkakat.

— Itt a zivatar! — kiált egy ijedt hang — gyorsan meneküljünk a szikla mögé!

— De biz oda ne — szól a másik — ott agyon sujt a villám.

Nem volt sok időnk a tanakodásra, s végre is leereszkedtünk a havas délkeleti aljába s ott egy szirt mögött huzódtunk meg, bevárandók a zivatar elvonulását, mert az erdőbe való menekülésre — jó szerencsénk — már nem volt idő.

A borzasztó moraj mind hatalmasabb lett s mind jobban közeledett s bennünk megrengett a sziv annak hallatára. Egyszerre sötét felhő környékezett minden felől, omlott a zápor s a helyre, hol még pár perczel előbb vigan tanyáztunk, száz meg száz villám sujtott le, valóságos közápport zúdítva a környékre az ereje alatt morzsolódó szikladarabokból.

A zivatar teljes erejében dühöngött s hozzá járult még a havasi erdők egy másik réme is, melyet

akkor, midőn azt hisszük, hogy a „Kérdések és feleletek” rovata tárgyban szűkölködni nem fog, hanem annak változatosságához és tanulságos voltaához mindenki egész erejével hozzá fog járulni.

A kérdésekre adandó feleleteknél jól teszik az érdeklődők, ha adott alkalomnál elüljáróik véleményét is kikérlik s ezek szakképzettsége révén nem csak a saját tudásukat, de társaikét is gyarapítják. Ismerve erdészeti tisztviselőink fenkölt gondolkozásmódját, bizton reméljük, hogy az önművelődés eme nemes versenyéhez szívesen fognak segédkezet nyújtani, hiszen ha ezt megteszik, a saját érdekeiket is szolgálják, mert tudvalévő dolog az, hogy a képzett és ügybuzgó altiszt jobb keze az ő föllebbvalójának.

LEVELEZÉS.

Vámosfalva, 1897. november hó 8-án.

Tekintetes szerkesztő ur!

A nógrádvármegyei Buda-Lehota tót lakossága egész felső Magyarországon nagy hirre vergődött lopásaival. Alig van nap, a melyen ne lehetne hallani, hogy itt vagy ott elloptak egy pár ökröt, ttnót, tehenet, sertést stb., különösen pedig most, midőn a természet mostoha kézzel osztotta ki áldásait s éhínségnek néznek elébe, minden előrelátó ember igyekszik magának némi husfélért beszerezni télire.

A hust azonban nem ehetik nyersen s mivel

saját erdejük kicsiny és legnagyobb részben cserjékből áll, kénytelenek a mi erdeinkhez folyamodni, hogy a lopott jószág husát megsüthessék, mi annál könnyebben sikerülhet nekik, mert az erdőri lak majdnem mástél órányira van az erdőtől s az oda vezető utak olyan nyaktörők, hogy azokon az ember — kivált estenden — alig képes épkézláb hazatérni. A nép föl is használja ezt a körülményt s nem is egyesével, hanem négyesével sőt nyolczasával járnak az erdőbe fát lopni s azért is járnak inkább többedmagukkal, hogy az erdőt — ha netán tetten érné őket — ártalmatlanná tehessék.

Hasonló eset történt a mult hó kezdetén, midőn ugyanis Vodraska nevű erdőőr fölhasználva a holdvilág fényét, tovább maradt védkerületében hogy azt megmentse kellemetlen vendégeitől. Egészen esti kilencz óráig bukdácsolt az erdő sűrűjében s már éppen haza készülődött, midőn egy szekér döcögésének a hangja ütötte meg fülét s midőn a nesz felé tartva meggyorsította lépteit, csakhamar megpillantotta a szekeret négy ember által kísérve.

Az erdőőr csendesen lopodzott utánuk s midőn a szekér megállt, lesbe állt s várta a történendőket. A tolvajok nem sokáig váraoztatták s csakhamar föltettek a szekerre 2 drb. 6—6 m. hosszú 30 cm. vastag nyers bükkfát s iparkodtak hazafelé zsákmányukkal.

Vodraska egy mogyoró cserjés mögött váraozott rájuk s midőn mellette elhaladtak, csendesen kibujt rejtekéből s az egyik tolvajt gallérjánál megragadva földhöz vágta s a kezében levő baltát kirántotta, ez után a másikhöz ugrott s ennek a fűrészt vette el s miután a lopott fát megmérte, tovább indult. A tolvajok e közben elkezdtek szitkozódni s fenyegetődni s alighanem jól elpáholják az erdőt, ha ez cselhez

a tudományos nyelv cyklonnak, a nép nyelve ellenben forgó szélnek nevez s a melyet alig hiszem, hogy a magam fajta erdész-féle emberek között csak egy is ne ismerne.

Ez a völgyekben nem annyira hatalmas, mint a magaslatokon, de midőn aztán minden akadály nélkül betörhet az erdőbe, borzasztó az a rombolás, a mit végbe visz. Töri, zúzza a fákat, óriás törzseket forgat gyökerestül s mint a gyöngye pozdorjával, úgy játszik velük s röpti a levegőbe és midőn onnan ismét le-sujtja, minden egyessel tiz másikat is összerombol.

Ilyen borzalmas játéka a természetnek ment végbe közelünkben s szemünk láttára is, midőn a szél-forgatag a Szemenik patak jobb oldalát szegélyző őg erdőtől alig néhány percz alatt mintegy 200 holdnyi területet zuzott pozdorjává s tett tönkre.

Jaj annak az embernek, vagy állatnak, mely ilyenkor a megtámadott erdőbe szorul, mert az istenin kívül nincs hatalom, mely őt onnan élve kimentse.

Minden borzalom mellett mégis gyönyörű az ilyen

förgeteg az ő romboló hatalmasságában s hivatva van arra, hogy az embert közelebb hozza az ő Teremtőjéhez, mert nincs olyan megátalkodott lélek, mely ilyenkor ne fordulna összekulesolt kézzel az ő Istenéhez.

Érthető megkönnyebbüléssel lélekzettünk föl mégis, midőn az alig pár perczig tartó zivatar tovább vonult s moraja lassan elmosódott a távolban s szégyen nélkül vallom be, hogy az a pár percz mindnyájunknak oly hosszúnak tetszett, mint egy örökkévalóság.

Érdekesnek tartom itt megjegyezni, hogy a Szemenik környékén ezen a helyen egy emberöltő alatt ez már a második cyklon volt s mindkétszer ugyanegy irányból, észak-nyugot felül dél-keletnek vonult.

Azt hiszem, hogy úgy az erdőrendezés, mint az erdővédelem érdekében nem lenne érdektelen az ilyen viharok helyeiről, irányáról, erejéről és idejéről pontos jegyzékeket vezetni

nem folyamodik s az ott nem lévő társa nevét nem kiabálja. A csel sikerült, mert a tolvajok nem mertek utána menni.

A boszu azonban nem maradt el, mert már pár nap múlva hallani lehetett, hogy Forgách gróf egyik erdészét a buda-lehotaiak holtra verték.

Az illető erdész az erdőből hazafelé ballagott, midőn egyszerre négy ember utját állta, mert abban a hiszemben voltak, hogy az a Zichy gróf valamelyik erdőőre. A gazok a szerencsétlen erdészt — mielőtt védhette volna magát — leteperték, fegyverét elvették s darabokra törték, őt magát pedig fejszéssel szinte holtra verték s azután elillantak, hogy még máig sem hallani hírüket. Az erdész csodálatos módon életben maradt, de még hosszú ideig fogja az ágyat nyomni.

Azóta lopják az erdőt nyakra-főre s rettegésben tartják a védszemélyzetet s miután egy valaki úgy nyilatkozott, hogy a támadás nem a megtámadottnak, hanem a gróf Zichy uradalom alkalmazottjainak volt szánva, folyton lesik a jó alkalmat, hogy valamelyikünket elcsiphessenek, a körjáratot mindig két sőt három ember együttesen teljesíti.

A szerkesztő urnak igaz hive

Machay Pál
sen. urad. okl. főerdőr.

Rozsnyó, 1897. november 10.

Tekintetes szerkesztő ur!

Egy szomorú kimenetelű vadásatról sietek értesíteni lapunk olvasóit, mely a napokban folyt le Andrassy Géza gróf szulovai erdősegeiben s melyen részt vett Otto kir. herceg Ő fensége is. A vadászat első napja ritka szép eredménnyel végződött, a menyinyiben a hajtásba került 60 darab vaddisznó közül 16 darab került terítékre. A szerencsétlenség a második napon történt, midőn egy óriás medve jött a hajtásba, melyre legelőször gróf Pappenheim lőtt. A lövésre a medve felordított s a gróf felé rohant, utjában azonban egy alsó-sajói uradalmi erdőőr került eléje, szerencsétlenségére, mert a medve iszonyu dühvel rontott neki s marcangolni kezdte. A gróf ebben a borzasztó pillanatban kétszer is rálőtt a medvére, de ez az újabb sebesüléseket semmibe sem vette s tovább marcangolta áldozatát s annyira összetépte, hogy feje egészen felismerhetlen lett. Az adott vészjelekre a hajtók és vadászok, köztük a kir. herceg is a veszedelem helyére siettek, de már nem segíthettek a bajon; a medve bőszerűen rohant egyik-másik hajtó felé s ezek csak az által menekültek, hogy a fákra kapaszkodtak. A fenevad azután elmenekült.

Szerencsétlen kartársunkat, ki hivatásának lett áldozata, nagy pompával temették el. Ravatalára az összes vendégek, köztük a kir. herceg is, koszorukat tettek és a siránczó özvegyet és a két árvát gazdagon megajándékozták.

A nemes lelki gróf pedig az özvegynek élte hoszsaig havi 30 frt nyugdíjat biztosított.

Soraimat nagy tüzvész után írom, mely Rozsnyó városában a mai napon pusztított s huszonhat házat és sok melléképületet hamvasztott el.

Mikó László
járásí erdőőr.

Pest-Csanád, 1897. november 9.

Tekintetes szerkesztő ur!

Az „Erdészeti Ujság” részére szolgálók egy kis ujsággal. — Folyó hó 7-én Szokolai Gergely és Bor Illés csanádi lakosok és vadőrök kint voltak vadászni, úgy 8 óra felé bementek a községbe és a Jónás törkölypálínkájából szedték a kortyokat; mikor már jó lábón álltak, azt hitték, hogy a Neumann boltjában jobb van és oda mentek, nem mulasztván el, mint hű vadőrök a kártékony verebeket pusztítani. — A lövöldözésre a Neumann pálinka méréséből előjött két mezőőr, persze szinte bepálínkázott állapotban. Csász Ferencz, az egyik mezőőr figyelmeztette Szokolait, hogy mint volt csendőr nem tudja, hogy a faluban lövöldözni tilos? — Ezen felszólítást szóváltás, majd tula-kodás követte és Dancsa Pál mezőőr mikor Szokolad fegyverét hatalmába kerítette és ez még sem tágitott, magától ellökte és vagy két lépésnyi távolból a bal cizomjába lőtt.

Szokolait a bajai kórházban ápolják — Dancsa Pált pedig, ki özvegy ember és 3 kis gyermeke van — a csendőrség letartóztatta.

Ki ennek az oka? Ismét csak a pálinka.

Kitünő tisztelettel igaz hive

Gyurász István
érseki urad. erdőőr.

Kérdések.

1. Kötelesek-e az erdőőrök utadót fizetni s ha nem, milyen törvényen vagy szabályrendeleten alapul a mentesség és az esetleg jogtalanul kirótt utadó törlése iránt hova kell fordulni?

Bertalan Ferencz
erdőr.

2. A cserző üzem módjairól, nevezetesen arról, hogy az mely hónapban, hány éves állabokban végzendő, továbbá arról, hogy a cserzés alá jövő fák azonnal lesznek-e döntve, vagy pedig csak akkor, midőn lehull a levél, szeretnék fölvilágosítást, mert bár 14 év óta vagyok erdőőr, ennek elsajátításához nem volt még alkalmam.

3. Ki lenne szives engem a fenyves madár fogásának módjával megismertetni? Milyen az ahhoz szükséges csalétek s hol kell azt elrakni, továbbá miből készül a hurok? A szives fölvilágosításokat előre is köszöni

Hermán Ferencz
urad. erdőőr.

Feleletek.

1. Az első számú kérdésre feleletünk ez: az 1890 évi I. törvény czikk 25. §-ának d. pontja értelmében az utadó alól fel vannak mentve egyebek közt az „erdővédek és mezőrendőrök”. Ez a mentesség természetesen csak saját személyükre nézve szól, mert ha különben ingatlan birtokkal vagy más adóköteles üzlettel bírnak, az ez után kivetett adónak megfelelő utadót is megfizetni kötelesek. A helytelenül vagy jogtalanul kirótt utadó helyesbitése vagy törlése céljából az illető vármegye közigazgatási bizottságához, másod fokban a kereskedelemügyi m. kir. ministeriumhoz lehet felebbezni. A felebbezési kérvényre rá irandó: „utadó ügyben bélyegmentes”.

Különfélék.

Felkérjük mindazokat, kik előfizetési díjaikkal még hátralékban vannak, vagy pedig előfizetésüket még meg nem ujitották, hogy az év végének közeledtével az ügyet rendezni sziveskedjenek.

A vadonban. Temesvárról jelentik: Petko Ilia erdőfelvigyázó minap reggel, miközben az erdőt járta, néhány vadorzóra bukkant. El akarta kobozni fegyvereiket, de a vadorzók ellenszegültek. Kétségbeesett élet-halálharcz támadt, miközben a vadorzók rálöttek az erdőfelvigyázóra, kit több golyó azonnal megölt. A gyilkosok elmenekültek.

Állatok barátsága. Megható eset, bár hőse csak egy borju, meg egy gyöngytyuk.

Egy borgó-besztercezi szegénysorsu oláhnak összes vagyonkája egy üsző-borju és egy gyöngytyuk volt. Az üsző legelészett a kicsi réten, a mely a viskó körül terült el s nyomában járt szüntelenül a gyöngytyuk. Nem volt mód, a mivel a két állatot el lehetett volna választani.

A mult héten az üsző egy fedetlen kutba esett. A ház üres volt s nem volt senki, a ki az üszőt kiszabadította volna.

Este végre hazatért a gazda s keresésére indult jószágának. A gyöngytyuk kiállhatatlan lármája figyelmét fölkelte, utána ment s minthogy a gyöngytyuk a kut szélén ült, megtalálta végre a borjut, mely azonban már élettelen volt.

Másnap a gazda a gyöngytyukot sem lelte meg. Önkénytelenül a fedetlen kuthoz ment, s szinte mesébe való, a mit látott: utolsó darab jószág a gyöngytyuk is a kut alján feküdt megfulva lenn a vízben, a hol barátja, a borju elpusztult.

Az ördög káplárbőrben. A metzi katonai törvényszék az ott állomásozó 2. számú tüzérezrede egy altisztjét, Essel Mátyást lefokozásra és három évi várfogságra ítélte, mert az alája rendelt közkatonákat

állati brutalitással kinozta. A vádirat 86 pontja valóságos gyűjteménye a legválogatottabb, legraffináltabb emberkinzásoknak. Az olyan apróságok, hogy Essel a katonáit arra kényszerítette, hogy székeken ugráljanak át, miközben korbáccsal csapkodta őket, meg se kottyant. Különbet is eszelt ki: a töltővesszővel piszkálta a katonák fülét, a míg a vér ki nem bugygyant, vagy ha éjjel hazajött, az alvó katonák gyomrát öklével addig ütötte, a míg ezek el nem ájultak. Mikor a töltővessző vagy a korbács már kezdte hatását veszíteni, Essel egy hüvelyk-ujj vastagságú kákaszárt szerzett be, a melyet elkeresztelt Christíán-nak, mert az első, a kit a sós-vízbe áztatott kárával ájultra vert, egy Diehl Christian nevű szegény elzászi baka volt. Ennek a Christíán-nak aztán sokféle módon látta hasznát Essel. Így egy alkalommal meztlenre vetkőztetett egy pár katonát, s megparancsolta nekik, hogy székre térdeljenek. Akkor sorba kezdte őket csapkodni, s a hogy a szerencsétlenek a veszedelemben forgó testrészüket a kezükkel iparkodtak védeni, a bestiális ember hirtelen a hasokra csapott. A ki moczcanni mert, vagy följelentéssel fenyegetődzött, azt Essel brevi manu becsukatta és napokig étlen szomjan hagyta. Ártalmatlanabb kedvtöltései közé tartozott, hogy vásárnaponként a legénységét parádésmondurba bujtatta, s aztán mindegyiknek letépte összes gombjait, és elhasogatta a kabátbélését, megparancsolván, hogy rögtön tolozzák meg a rongált egyenruhadarabokat, a mi persze egész délután tartott, úgy hogy azok, a kiknek kimenetelük volt, kénytelenek voltak otthon maradni.

Halálos szeretet. Az anyai szeretetnek megható bizonyágáról tanuskodik a kinos eset, mely a napokban történt Aradon. Itt Antonovics Péter az utcán hirtelen meghalt. A szegény özvegy asszony nyugodtan foglalkodott lakásán, mikor fiának holttestét hozták be. Rémlúten tekintett a szeretett fiu merev arczára. Hangos sikoltás hallatszott aztán s az anya is holtan esett össze. Most már anya és fiu együtt nyugsznak.

Harcz a csendőrökkel. Bihar-Püspökiben a nép nem igen kedveli a csendőröket s minden alkalommal félrehuzódik tőlük. Az elmúlt szombatn este Kerekes Mihály és Mészáros Sándor csendőrök állítottak be a vendéglőbe, a hol a falu legényei javába mulattak. A csendőrök a mulatók közé elegyedtek s nem is várva a meghívást, a parasztleányeknek asztalához ültek le. Ez sehogys sem tetszett a legényeknek, a kik nem szívesen barátkoztak a csendőrökkel. Magukban tehát tervezgették, hogy miképpen állhatnának boszut a csendőrökön, a kik mámorosak lettek s fegyverüket a fogásra akasztották. Kerekes csendőr egy pillanatra kiment a korcsmából, mire gyorsan utána termett vagy nyolcz parasztleány. Az udvaron megtámadták Kerekest s agyba-főbe verték Mészáros csendőr meghallotta társának kétségbeejtő kiáltását, de nem mehetett segítségére, mert a parasztleányek körülfogták s magukhoz kerítették a fegyveré-

is. Az volt a szándékuk, hogy lelövik a csendőröket, de nem tudtak bánni a fegyerekkel. Mészáros végre hosszú dulakodás után az egyik legény kezéből kicsavarta a fegyverét s gyorsan a tömegre lőtt. Két lövés dördült el s mindkettő talált. Két parasztlegény terült el a padlózatán. Erre a legények vadul támadtak a csendőrré, elvették tőle fegyverét s okvetlenül megölik, ha közbe nem lép másik két csendőr, a kik éppen a korcsma előtt mentek el. A sebesült legényeket a kórházba szállították, a csendőrök pedig a börtönben vannak.

A kis vezér elesett. Az ujvidéki gimnázium kis diákjai a szomszédos Péterváradra rándultak ki, ahol a régi vár sánczárkában háborusdit játszottak. Az ellenséges hadat Fejős nevű diák vezette, a vársereg feje Triesler negyedik gimnázista volt. Az első ostromnál az ellenség vitézül nyomult előre, de sorait egyszerre megállította egy pisztoly durranás. A várparancsnok, a kis Triesler töltött pisztolyt süttött ellenfelére és a lövés talált. Fejős, a kis vezér, élet-halál közt lebeg.

Szerencsétlenség vadászaton. Zárjeczky besztercei erdőrendező november 3-án hivatalos küldetésben a bukovinai határon fekvő Gutahajti nevű pagonyt járta be. Vele volt a pagony kincstári erdésze, Réthy Zsigmond is. Az uton menve Zárjeczky elbukott, eközben a vállán levő puskája elsült s a lövés Réthy czombjába furódott. A halálra ijedt erdőrendező rögtön szekerről gondoskodott s a sebesültet a közel fekvő bukovinai helységbe, Dornára szállította. Ott bekötözték sebeit, de a sebesült a besztercei kórházba kívánczozott. Egy éjszakai kocsizás után végre reggelfelé csakugyan a besztercei kórházba került, de akkor már a leggondosabb orvosi segítség is hasztalan volt; a sebesült reggel felé nagy vérvesztesség folytán kiszenvedett. A szerencsétlen fiatal özvegyet és három kis árját hagyott hátra.

Két férj története. Mind a két történet nagyon szomorú, egy-egy véres tragedia. Az első Egerből írják Szilvás Imre ottani földesgazdának igen szemrevaló fiatal felesége volt. Feltette is az ura, bár nem igen volt okára s még az utcára sem eresztette ki egyedül. Így tartott ez egy pár hónapig s az asszonynak nem igen volt inyére. Türt egy ideig, de mihelyest fölkel a gyermekágyból, otthagya urát és elszegődött TiszaRoffra dajkának. Az ura utána ment s beállt a házhoz, hol az asszony szolgált, kocsinak fél annyi bérért, mint a mennyit máshol kapott volna. Minap este azután megleste az asszonyt a folyosón, a mikor a konyhából kilépett, késével addig szurkálta, míg csak élet volt benne. Ezután egy nesen a táviróhivatalba sietett s táviratozott az anyósának, hogy jöjjön, mert az asszony meghalt. Azután pedig, mint a ki jól végezte dolgát, önként jeleltkezett a hatóságnál.

A másik férj történetét Kis-Győr helységéből küldik. Liptar József ottani harmincöt éves gazda már évek óta boldogsággal élt a feleségével. Volt két szép gyermekük is.

A férj azonban néhány hónap óta egyszerre buskomor lett s elhidegült a felesége iránt. Az asszony faggatni kezdte, hogy mibántja, mért szomorkodik örökké. Liptár őszintén bevallott mindent. Szerelmes vagyok a testvéredbe, — mondta a feleségének — ő most özvegygyé lett, de azért soha sem lehet az enyém.

Az asszony vigasztalta, dédelgette urát, hogy kiűzze a bűnös szenvédélyt, de hiába. A szerelmes ember minap este bánatában fölakasztotta magát az udvaron levő diófára. Itt találták másnap reggel holtan.

Esküvő az oroszlan-ketreczben. Mult csütörtökön a bostoni állatkertben sajátságos esküvő volt. Rader György főtisztelendő ur, mint a lapok előre hirdették, egy szekrestyés kíséretében bement a ketreczbe, a melyben két hatalmas oroszlan volt. Caesar és Kleopatra. Ebben a ketreczben már várt rája egy ifju pár, mely ott tartotta meg esküvőjét. A vőlegény Szentandrassy Arthur pinczér, egy magyar születésű ember, menyasszonya pedig Wiberg Sarolta, állatszeliiditő volt. A szertartás alatt a pap félő pillantásokat vetett az oroszlanokra. De azok meg se mocczantak és az öröknek néhány korbácsütéssel kellett az oroszlanokat felbőszíteniök, hogy az ezernyi közönségnek legalább valamicske izgalomban legyen része.

Elragadta a szerelem. Miskolczon a napokban valóságos rémdráma játszódott le a melynek szomorú hőse Nagy Felix jómódu bérlőnek Árpád fia. A fiu nagyon szerette a város egyik szép leányát, de a házasságba szülei nem akartak beleegyezni. Nagy Árpád sokáig kérlelte szüleit s mikor ez nem használt, elment a vendéglőbe s ott leitta magát bánatában. Részegen állított be szüleihez, a kik természetesen szemrehányással fogadták. Az ittas ember ekkor elővette fegyverét s azzal előbb az anyjára, majd aztán apjára lőtt. Mikor látta, hogy szülei sulyosan sérülve terültek el a földön, magához tért s fegyverét önmaga ellen fordította. Az apa és bűnös fia élet és halál között vannak, míg az anya rövid idő múlva felgyógyulhat.

Sikerült vadászat. Málnapatakán Kuhinkáék vadásztarületén igen sikerült vadászatot rendeztek. A többek között elejtettek egy vaddisznót, amelyiknek a súlya nem kevesebb, mint 175 kilo volt. A hatalmas vadat nyolcz hajtó vitte be rudakon a szamotercsi üveggyár udvarába, ahol igen sok nézője akadt. A vadkan négy gyolyó árán került terítékre.

Szegletes János. Ez a név Somogy megyében kezd olyan hirhedtségre szert tenni, mint a milyenben a betyárromantika hősei: Rózsa Sándor, Savanyu Józsi et consortes részesültek. Szegletes János most nem kevesebb gondot okoz a somogy megyei csendőrségnek, mint annak idején az előbb említett zsitány-nagyságok szereztek a panduroknak. Szegletes János azelőtt Kaposvárott szolga volt, de megunt a becsületet és Szillben, Marczaliban követett el rabló-gyilkosságokat. A gyilkos megszökött s mozgósították

utána az egész megyei csendőrséget, mikor pedig a csendőség nem találta meg Szegletes Jánost, akkor a katonaságot külték ki üldözésére. Pedig a gyilkos illetőségi helyén, Gomba községben tartózkodott, bejárta a határt s vigan élt, mert a parasztasszonyoktól elszedte az ételt, a mit uraiknak vittek a mezőre. Marczaliban Szegletes János miatt állandóan husz csendőr állomásozott s éjjel-nappal kereste a rablót, a ki egyre veszedelmesebb lett a közbiztonságra. A hatóság végre belátta, hogy a csendőrök nem boldogulnak a furfangos zshiványnyal. Ekkor tehát mozgósították a közerőt. Mintegy négyszáz parasztember fejszével, vasvillával felfegyverkezve napokon át kereste az elillant Szegletes Jánost, de hasztalan. A többszörös rablógyilkos kezdi magát zshiványhőssé kinőni s már a nóta is szájára veszi csunya nevét és még csunyább tetteit.

Hogy fogják a hollót Kinában. Ugy, hogy elszórnak egy kosárra való apró, bevézett kavicsot, azt a holló bekapja s kavicscsal tulterhelvén gyomrát, saját falánkságának lesz az áldozata. Így írja ezt meg egy angol hetilap. Mi ellenben azt kérjük: Mit csinál a kínai a döglött hollóval?

Értékes ablaküveg. Mikor György görög király legutóbb a wiesbadeni Park-hotelben lakott, észrevett egy ablaktáblát, melybe gyémánttal atyjának, a dán királynak a neve volt karcolva. Gyorsan lehozta ujjáról egyik gyémántos gyűrűjét és atyja neve mellé karcolta a magáét. Ebben a szállóban lakott nemsokára az orosz cár és az is a két királyi név mellé irta az övét. Jelenleg az ily módon értékessé vált ablaküveg egy angol diplomata és egy amerikai milliomos versengéseinek a tárgya, kik óriási összeget ajánlanak érte.

Veszedelmes vadászkaland. Lőcséről szép

vadászkaland hírét küldik. Salamon Géza földbirtokos sárosmegyei felső-tárcái birtokán a minap nagy vadászat volt. Mikor az egyik uradalmi vadász alkonyat tájban a vadászatról visszafelé jött az eredei uton, egyszerre zőrejt hallott a közeli bokorban. Csakhamar egy fekete állat cammogott ki. Az erdész rálőtt s a vad fölfordítva terült el az avarban. Az ordításra azonban abban a pillanatban megjött a felelet; a sűrűből fogát csikorgatva bömbölve hatalmas anyamedve tört ki s kétlábra emelkedve tartott a vadász felé. Ez nem vesztette el nyugalmát és rálőtt a fenevadra, mely már-már átfogta két első lábával halálos ölelésre. A lövés azonban oly szerencsés volt, hogy éppen szíven találta a medvét, mely rögtön fölfordult. A vadász ekkor megnézte első zsákmányát is; egy kis medvebocs volt, kölyke az anyamedvének.

Felelős szerkesztő és lapkiadó tulajdonos
Podhradszky Emil.

Fontos téli idényre!

Téli halina (Filz) csizmák

(saját gyártmány)

erősek, meleget tartók, csinos kiállításban; 4 évig is viselhetők; jóságért és tartósságért kezességet vállalok.

Árak: uraknak 4 frt 50 kr., nőknek 3 frt 50 kr.

Megrendelésnél pontos mérték beküldését kérem.

Lengyel Albert, erdőőr

Ürmös, u. p. Ágostonfalva, N. küllő megye.

A nmélt. m. kir. és osztr. cs. keresk. miniszter
urak által kihirdetve és törv. védve.

Legbiztosabb szer
az általánosan elismert és jó hatásnak bizonyult

„BARÁT-ITAL“

ezimü növényyszer gyomor-likőr készítményem székrekedés, hideglelés, étvágytalanság és az ebből eredő bajok ellen. Egy üveg ára 40 és 80 kr. használati könyvvel együtt, mely számos köszönő levelet is tartalmaz.

Kapható szászsebesen és minden község és város füszerkereskedéseiben, valamint Hódmező-Vásárhelyen a készítő

Zenke Zoltánnál Árpád-utca 12.

Ismét elárusító füszerkereskedők nagyobb
jutalék mellett keresetnek.

NAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVÜ ÓRAÜZLETE.

Alapított 1847.

Brausweller János
Szegeden.

ÓRAK, ÉKSZEREK 10-évi jótállással
RÉSZLETFIZETÉSRE

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

MEGJELENT

a
BLUM és TÁRSA

udvari egyenruha szállítók

legujabb árjegyzéke.

Kérjen mindenki egy példányt ezen kiváló elsőrangú czégtől, mely bérmentve lesz azonnal beküldve.

A nagyméltóságu földmivelesügyi m. kir. Ministeriumnak 1894 évi augusztus hó 11-én kelt magas intézkedésével,

czégünk ujjalag megbízott

a nagytekintetű erdőtisztek és az erdészeti altisztek egyenruhájának szállításával.

Tisztelettel értesítjük tehát, hogy nálunk minden néven nevezendő egyenruházati cikkek

hivatalos uton részletfizetésre

megrendelhetők.

POLGÁRI RUHAK

a legjobb francia és angol divat szerint készítetnek.

Vidéki megrendelések kiváló figyelemmel eszközöltetnek.

Óvakodjék mindenki oly czégektől, melyek olcsóbb ajánlattal akarják régi vevőinket félrevezetni

Kiváló tisztelettel

BLUM és TÁRSA

BUDAPEST IV.

Sütő utca 2. Szervitater sarkán.

elsőrangú egyenruha készítő intézete.
Ő csász. és kir. Fensége József Főherceg udvari szállító
A földmivelés m. kir. Ministerium szállító.

Nyomatott Stegmann János könyvnyomdájában Szászsebesen.